Yüzen Okul

Yavuz DEMİRKIRAN

Yüzen Okul

Yavuz DEMİRKIRAN

Yeşil tepelerin çok yukarısında, dev bir bulut tüylü beyaz bir gemi gibi yüzüyordu. Sırtında kırmızı çatılı, esintide ding-dong diye çalan çanı olan küçük bir okul vardı. Bulutun adı Nana Bulut'tu ve rüzgâr nereye eserse okulu oraya taşırdı. Bugün, yamalı tarlaların ve kıvrılarak akan mavi bir nehrin üzerinde süzülüyordu. Çocuklar kuşlara el salladı ve dünyanın aşağıda küçücük kaldığını izledi.

Mira bulutun kenarında duruyordu, sarı yağmurluğu rüzgârda dalgalanıyordu. Yuvarlak gözlükleri vardı ve kıvırcık siyah saçları iki topuz yapılmıştı. Boynunda bir ipe asılı pusula sallanıyordu, dedesinin hediyesiydi. 'Bak, nehir gümüş bir kurdele gibi görünüyor!' dedi. Uzun boylu, sıska ve kızıl saçları dik dik duran arkadaşı Toby başını salladı. 'Ve şu tepeler yeşil dalgalar gibi görünüyor,' diye ekledi, turuncu sırt çantasından rulo yapılmış bir harita çıkararak.

Bulut okulunun içinde, sınıfın yumuşak duvarları ve gökyüzünü gösteren pencereleri vardı. Nana Bulut'un yumuşak mavi gözleri puslu kapı aralığından göründü. 'Coğrafya zamanı!' dedi, sesi ılık bir esinti gibiydi. Çocuklar Toby'nin etrafında toplandı, o da büyük haritayı açtı. Kırmızı pilot şapkalı turkuaz papağan Pip bir sıranın üzerine tünedi ve 'Coğrafya! Coğrafya!' diye bağırdı. Herkes kıkırdadı.

Toby haritayı işaret etti. 'Burası bizim olduğumuz yer,' dedi, 'tam Yeşil Vadi'nin üzerinde.' Mira parmağıyla nehri takip etti. 'Ve bizim evimiz büyük gölün yakınında,' dedi. 'Nana Bulut, bizi bugün gölün üzerinden geçirebilir misin?' Nana Bulut gülümsedi, gökkuşağı atkısı dalgalandı. 'Elbette, küçükler,' dedi. 'Yolu ezbere biliyorum.' Ama koyu mavi gözleri biraz dalgın görünüyordu, sanki başka bir şey düşünüyor gibiydi.

Bulut süzülmeye devam etti ve çocuklar şarkılar söyleyip gökyüzü resimleri çizdiler. Pip gözcü olarak önden uçtu, turkuaz tüyleri mavinin içinde parlıyordu. 'Her şey yolunda!' diye seslendi. Ama bir süre sonra rüzgâr değişti. Nana Bulut'u yana itti, gölden uzağa. Çocuklar ilk başta fark etmedi. Kâğıt uçaklar yapıp onların süzülüşünü izlemekle meşguldüler.

Sonra Toby pencereden dışarı baktı ve kaşlarını çattı. 'Şu dağ tanıdık geliyor,' dedi, 'ama onu iki kez geçtik.' Mira kenara koştu ve aşağı baktı. Yamalı tarlalar gitmişti. Altlarında karanlık bir orman ve kayalık bir kanyon uzanıyordu. 'Nana Bulut,' diye seslendi Mira, 'hâlâ doğru yönde mi gidiyoruz?' Nana Bulut koyu mavi gözlerini kırpıştırdı. 'Eyvah,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sanırım yolumu kaybettim.'

Çocuklar Nana Bulut'un etrafında toplandı. Bazıları endişeli görünüyordu. 'Ne yapacağız?' diye sordu küçük bir çocuk. Mira yaşına göre küçük olsa da dimdik durdu. 'Endişelenmeyin,' dedi. 'Bunu birlikte çözebiliriz.' Pusulasını kaldırdı. 'Coğrafya derslerimiz var ve Toby'nin haritası var. Sadece nerede olduğumuzu bulmamız gerekiyor.' Diğer çocuklar başlarını salladı, kendilerini daha cesur hissettiler.

Toby haritasını bulutun yumuşak yüzeyine açtı. 'Yer işaretleri arayalım,' dedi. 'Neler görüyorsunuz?' Pip yükseğe uçtu ve aşağıya seslendi, 'Solda büyük bir şelale görüyorum! Ve ayı kafasına benzeyen bir dağ!' Toby haritayı taradı. 'Bir şelale ve ayı şeklinde bir dağ,' diye mırıldandı. 'Bu Ayı Dağı Şelalesi olmalı, işte burada!' Haritada bir noktayı işaret etti. 'Yeşil Vadi'nin kuzeyindeyiz.'

Mira pusulasına baktı. 'İğne kuzeyi gösteriyor,' dedi. 'Yani vadinin kuzeyindeysak, eve gitmek için güneye gitmemiz gerekiyor.' Nana Bulut iç çekti. 'Üzgünüm, çocuklar,' dedi. 'Güzel bir gökkuşağına dalıp dikkat etmeyi unuttum.' Mira bulutun puslu yanını okşadı. 'Sorun değil, Nana Bulut. Sana yardım edeceğiz.' Pip bağırdı, 'Güney! Güney! Pusulayı takip et!'

Toby rotayı parmağıyla çizdi. 'Nehre ulaşana kadar güneye gitmemiz, sonra göl için batıya doğru nehri takip etmemiz gerekiyor,' diye açıkladı. 'Orası bizim evimiz.' Bütün çocuklar haritaya baktı, yolu ezberledi. 'Güneye nehre, batıya göle,' diye tekrarladılar. Nana Bulut gülümsedi, pembe yanakları parladı. 'Yolu gösterin, küçük kâşifler,' dedi. 'Yönergelerinizi takip edeceğim.'

Mira bulutun önünde durdu ve pusulasını sabit tuttu. 'Nana Bulut, biraz sola dön,' dedi. 'Orası güney.' Bulut yön değiştirdi ve rüzgâr onu nazikçe yakaladı. Pip önden uçtu, gözlükleri kırmızı şapkasının üstüne itilmişti. 'Nehri görüyorum!' diye seslendi. 'Gümüş bir yılan gibi parlıyor!' Çocuklar sevinçle bağırdı. 'Doğru yoldayız!' diye haykırdı Toby, haritasını kontrol ederek.

Toby'nin dediği gibi nehri batıya doğru takip ettiler. Nana Bulut düzgünce süzüldü, gökkuşağı atkısı arkasından sürükleniyordu. 'Harika gidiyorsun!' diye seslendi Mira buluta. Çocuklar daha fazla yer işareti aradı. 'Şemsiyeye benzeyen büyük meşe ağacı işte!' diye bağırdı bir kız. 'Ve beyaz kayalı tepe!' dedi bir diğeri. Toby her birini haritasında işaretledi. 'Neredeyse evdeyiz,' dedi sırıtarak.

Sonra sisin içinden gölün güneşte parıldadığını gördüler. 'Ev!' diye bağırdı çocuklar. Nana Bulut'un koyu mavi gözleri parladı. 'Başardık!' dedi. 'Teşekkürler, akıllı öğrencilerim.' Yavaşça aşağı süzüldü ve okulun göl kenarındaki her zamanki yerine kondu. Çan ding-dong çaldı ve herkes alkışlayıp sevinçle bağırdı. Pip Mira'nın omzuna kondu ve 'Başardık! Başardık!' diye bağırdı.

Çocuklar göl kenarında bekleyen ailelerine sarılmak için dışarı koştu. 'Kaybolduk,' diye açıkladı Mira, 'ama coğrafyamızı kullanarak eve dönüş yolunu bulduk!' Annesi gülümsedi ve ona sımsıkı sarıldı. Toby'nin anne babası harita okumasını övdü. Nana Bulut gökkuşağı atkısını çocuklara doladı. 'Cesur ve akıllıydınız,' dedi. 'Sizinle gurur duyuyorum.'

O akşam çocuklar bulutun kenarına oturdu ve güneşin gölün üzerinde batışını izledi. 'Bugün önemli bir şey öğrendik,' dedi Mira. 'İşler ters gittiğinde bile bunu birlikte çözebiliriz.' Toby başını salladı. 'Ve coğrafya sadece haritalar için değil,' diye ekledi. 'Dünyada yolumu bulmamıza yardım ediyor.' Nana Bulut yumuşak bir sesle mırıldandı ve Pip cıvıldadı, 'Her yerde öğrenmek! Her yerde öğrenmek!'

O günden sonra yüzen okul gökyüzünde dolaşmaya devam etti, ama çocuklar her zaman harita ve pusulayı yanlarında bulundurdu. Öğrenmenin her yerde olabileceğini biliyorlardı, hatta bulutlu bir macerada bile. Ve Nana Bulut bir daha dikkat etmeyi asla unutmadı. Şey, neredeyse asla. Ama ne zaman rotasından sapsa, çocuklar onu eve yönlendirmeye hazırdı.